

необхідно: прийняти закон з чітко зазначеними вимогами до видачі дозвільних документів і ліцензій закладам дозвілля; передбачити адміністративну відповідальність за не пристосування закладу культури до потреб людей з обмеженими можливостями; забезпечити можливість подання громадянами скарг до органів муніципальної влади.

Список використаних джерел:

1. Державна аудиторська служба України І. І. Нікіфоров [Електронний ресурс] / Соціальна та житлова політика Франції: позитивний досвід для України. – 2009. – №8. – Режим доступу: <http://www.dkrs.gov.ua/kru/uk/publish/article/47646>
2. Звіт «Архітектурна доступність громадської інфраструктури» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://issuu.com/vitaliypholkin/docs/29-zvit-arkhitekturna-dostupnist>
3. Національна доповідь «Участь осіб з інвалідністю в культурному житті, проведенню дозвілля і відпочинку» / Міністерство культури України – К. 2015 – 120 с.

Ванденко Наталія Миколаївна,

Магістр Національної академії державного управління
при Президентіві України

Науковий керівник – д. держ. упр., проф. Т.О. Лукіна

Національна академія державного управління при Президентіві України

ДО ПИТАННЯ ПРО РОЛЬ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЛЮДСЬКОГО РОЗВИТКУ В КРАЇНІ

Дослідження освітньої реформи з точки зору педагогічної, філософської науки займалися В. Андрущенко, В. Громовий, С. Калашнікова, В. Кремень, С.

Ніколаєнко, К. Шихненко та ін. Аналіз освітньої реформи як об'єкта державного управління стали предметом праць В. Лугового, С. Крисюк, Л. Паращенко, Н. Протасової та ін.

Значення освітньої реформи для забезпечення розвитку людського потенціалу важко переоцінити. Через нездатність суспільства дати якісну освіту, збільшуватиметься кількість розчарованих і незадоволених людей, що не зможуть бути ні робітниками, ні громадянами, ні навіть батьками.

Освіта становить державний інтерес. На думку Дж. Дюї, це означає, що, людина за своєю суттю буде егоїстична та ірраціональна до того часу, поки добровільно не підкориться освітній дисципліні, що впливає з державних інституцій і законів [1]. На підтвердження такої точки зору відомий педагог того часу І. Песталоцці писав про те, що ніякі ефективні переконання стосовно нових освітніх ідеалів не промовлять до людей без підтримки держави.

Прихильником схожих аргументів у вищезазначеній дискусії був у свій час давньогрецький філософ Платон. Він стверджував, що завдання освіти – виявити природні нахили людини й розвивати їх для суспільного добра.

Будь-який демократичний суспільний устрій можливий лише тоді, коли громадяни мінімально освічені, хоча б для того, щоб (відповідально) проголосувати. Радикальний сенсуаліст Гельвецій проголосив: «Через освіту можна досягнути будь-чого, бо вона всесильна», і в координатах утилітаризму додавав, що освіта має сприяти суспільному добробуту.

Проблематика освітніх змін – популярне питання у вітчизняному науковому освітньому середовищі. Багато українських вчених – В. Бахрушин, В. Бєлий, І. Єгорченко, Г. Касьянов, І. Когут, І. Лікарчук, С. Олексюк, О. Панич, В. Сацик, Є. Стадний, Ю. Халавка – у своїх роботах аналізують запропоновані українськими законодавцями проекти освітніх змін (запровадження профільної старшої школи, сертифікація вчителів, створення незалежного органу оцінювання якості освіти) та доповнюють такі (запровадження ваучерної системи у середній та вищій освіті, надання вчителям права на індивідуальну освітню траєкторію, формування міцної

батьківської спільноти тощо). Водночас, питання рівного доступу до якісної освіти, що було засадничим у наукових дослідженнях в Україні на початку 2000-х років, наразі не отримало адекватної наукової уваги (наявні окремі праці В. Громового, В. Мулявки). Хоча у зарубіжній науці це питання, як свідчать праці Я. Герчинського, М. Коула, П. МакЛарена, Г. Ріковські, П. Фрейре, Д. Хілла, більш, ніж на часі. Тому аналіз контекстної ідеології освітніх змін в Україні є важливою задачею, а переосмислення відповідності задекларованих цілей освітніх змін в Україні у їхніх неоліберальній версії наявним умовам та вимогам часу – актуальною потребою.

Природно, що зі зміною влади з авторитарної на демократичну набуває ваги саме та освіта, яка ставить собі за мету сформувати вміння самостійно просуватися власним шляхом, ефективно керувати економічними ресурсами, замість того, щоб демонструвати свою розкіш.

Звичайно, лише добре освічені люди зможуть бути активними громадянами в інформаційному суспільстві. Якщо ми будемо продовжувати недодавати якісну освіту великій групі молоді, то отримаємо не просто розчарованих, загублених і незадоволених людей, а щось гірше. Ми створимо вигнанців – тих, хто живе в нашому суспільстві, але не належить до нього. Це буде злочином проти людства.

У демократичному суспільстві освіта ставить собі за мету боротися за те, щоб суспільна корисність й особиста культура стали синонімічними поняттями, а не антагоністичними [1, с. 250]. За Дж. Дюї покликання освіти – скеровувати молодь на правильний шлях, щоб «людина не завдавала іншим лиха, а була втіленням найкращих сподівань людини» [1, с. 171]. Суспільство, відповідно, повинно надавати кожній особі можливість безпосередньо долучатися до творення загального добробуту, переконуючи її в тому, що це робиться задля неї [1, с. 79]. Причому недостатньо вчитися на жахіттях війни й уникати всього, що може викликати конфлікти і звірства, а варто наголосити на тому, що об'єднує людей, відкриває кордони – позитивні людські прагнення і результати [1, с. 81].

Ідея освіти для сталого розвитку передбачає звільнення людських здатностей задля суспільної мети. Це визначає особливі функції освітніх установ, як духовної основи громадянського суспільства, у поширенні моральних принципів, що лежать в основі організації демократичного політичного режиму.

Список використаних джерел:

1. Дюї Дж. Демократія і освіта / Джон Дюї. — Львів: Літопис, 2003. — 294 с.